

Szerényi Szabolcs TEREK



hogy a pokol merre kezdődik és hol ér véget, nehéz arra felelni.
pokol-e a felszámolhatatlan dermedtség,
a ködön átderengő halvány háztetők rendezetlen foltjai
(hogy létezhet-e egyáltalán pokol, lehet-e szép, arra is.)

évtizedes véletlenek sora vezet ugyanis, ahová:
a lepusztulásig, ahol a málló vakolatdarabok
nikotinfoltos pocsolyákba hullnak,
ahol jelentősége van minden rozsdafoltnak a vashordók falán,
és minden vashordónak az elhagyott telkek őszi sarában.

ahol kifelé haladva a városszélen
vásott tanya kutyái verik fel a csendet,
míg visszatekintve pontosan megszámlálható minden,
tetők, templomok, víztorony, iskolakémény, zászlórudak.

enyészetnek vetve itt boronavasak,
amott ekesor-felfüggesztés, omladozó pajta,
végül kopott zománcú kombájn,
hozzá láncolva egy természetes kuvasz.

és az sem tudható, hogy mi, kinek
szakított ki vastos darabokat ebből a világból,
csupán az nyilvánvaló, hogy ami itt a *lesz*, az máshol a *volt* –

sőt, az időhatározók értelme is megkérdőjelezhető,
már-már feledhető.

*

üres utcák összefutása
a padkákon néhány rozsdás autóváz
töri meg a lámpaoszlopok rendjét,

málló vakolat bontja
darabjaira a falfirkákat:
jelentésük eltűnik,
megváltozik.

a fény hatalmas erővel zúdul,
beton, kövek, vasak izzadják a hőt,
egykori fatörzsek száraz
morzsalékát hordja a szél.

egy kutyacsontváz lassan
az olvadó aszfaltba süllyed,
az úttest anyagába épül,
háromból kétdimenzióssá válik,

még kivehetők a formák,
a csontok fehére itt-ott,
de lassan egészen ősvivé lesz:
posztmodern lelet, szintetikus fosszília.